

LA REALITAT OCULTA

VOLUNTARIS CATALANS A LA PRIMERA GUERRA

Aquest darrer 4 de juliol s’ha commemorat al poble de Belloy—en—Santerre (nord de França) la batalla que enfrontà, el 1916, a francesos i alemanys. Aquell mateix dia van morir 900 soldats, entre ells 20 catalans. Aquest poble destruït del tot per la guerra, fou reconstruït, en bona part, amb l’ajut financer de la Mancomunitat de Catalunya i l’Ajuntament de Barcelona en record dels 3.000 voluntaris catalans que van lluitar en defensa de França davant l’atac alemany.

Menys d’una quarta part dels combatents catalans van sobreviure en els camps de batalla del nord de França i Bèlgica, als Dardanel·ls i el front dels Balcans. A Belloy—en—Santerre hi ha dos carrers amb el nom de Barcelona i Catalunya en agraïment a la lluita dels soldats catalans. Camil Campanyà, jove líder independentista creador de “La Trinxera Catalana”, publicació repartida entre els soldats catalans, i autor del poema “La Flor de Muguet”, fou un dels morts.

Els voluntaris catalans, animats i organitzats per Joan Solé i Pla, de la Unió Catalanista, estaven enquadrats en els regiments de Marxa de la Legió Estrangera i, en menor nombre, en l’exèrcit francès. Molts d’ells mantenien el mite de França com el país del progrés, la democràcia i les llibertats enfrontat a Alemanya i l’Imperi Austro-Hungarès. Per això confiaven, ingènuament, que la victòria comportaria un reconeixement de l’autonomia o la independència de Catalunya en el sí d’una futura Societat de Nacions.

Considerats a França per la seva fermesa i valentia com a “*braves catalans*”, la immensa majoria van sucumbir lluintant en diversos fronts i avançaven al crit de “*Vive la France!*”, “*Visca Catalunya!*” i “*Visca Catalunya lliure!*”, enarborant les banderes francesa i quadribarrada i, en molts casos l’estelada, que és en aquests anys quan apareix per primera vegada.

Cal esmentar entre els combatents a Pere Ferrés-Costa, de Sant Vicenç dels Horts, periodista i escriptor mort al 1915 i autor del llibre “Proeses d’amor i patriotisme”, i a Frederic Pujolà i Vallès, esperantista, escriptor i periodista, autor dels llibres “En el repòs de la trinxera” i “Cartes del soldat a l’amic”.

Com no podia ser d’una altra manera, la lluita per l’emancipació nacional confiada a la bona voluntat de les potències estrangeres va fracassar totalment. Davant l’intent fallit de fa un segle, què podem esperar de seguir en la estratègia que ho basa tot en el reconeixement i l’ajut dels països europeus i de fora per aconseguir els seus objectius? Per a què la lluita emancipadora sigui efectiva s’ha de mantenir activa tot confrontant-se, clarament, als aparells i estructures repressives i opressores a fi d’avançar cap a una emancipació real del país.

LA KINTA FORKA

LES RUTES DE LA SEDA

Fins el 2018 sembla que el món no descobreix els uigurs, un poble de parla Turki vivint a la regió de Xinjiang (Turquistan xinès), al nord-oest de la Xina. Notorietat que s’explica per la repressió brutal de Pekín cap aquesta minoria musulmana.

Els orígens dels Uigurs, se situen a les ribes del llac Baikal, eren tribus nòmades turques. Al segle 8è, els seus guerrers conquereixen terres mongoles i ofereixen els seus serveis als xinesos de la Dinastia Tang. Així es converteixen en sedentaris que controlen les rutes de la seda.

És el moment en que abandonen les creences xamàniques per adoptar el Maniqueisme persà. Amb la nova religió neix una escriptura uigur, adoptada també pels mongols i els Manchús. El cristianisme nestorià també hi arrela coexistint amb el budisme transmès des del segle 1 aC per pelegrins i monjos.

A Kashgar, ciutat etapa de la ruta de la seda, el casc antic va ser enderrocat abans que les autoritats xineses s’adonessin del seu valor cultural i econòmic. Com que els xinesos de classe mitjana han anat descobrint el turisme, s’ha reconstruït parcialment per assemblejar-se a un parc d’atraccions, mentre que a les coves dels mil Budes de Bezeklik (segles V al X), amb pintures precioses però fràgils hi van hordes de visitants.

Tornem a l’edat d’or de la ruta de la seda quan les ciutats que travessa són grans centres culturals uigurs. Per la ruta també va arribar l’Islam condemnant a l’oblit les coves budistes. És una implantació fulgurant amb la construcció de la gran mesquita de Xi’an, una de les més antigues del món.

La ruta de la seda va desaparèixer degut a la competència de les rutes marítimes i l’ascens dels otomans en un costat, i el poder Ming en l’altre.

Al segle XVIII, per temor al veí rus, la dinastia Qing va conquerir la regió i establir assentaments militars en el que ara es diu Xinjiang, la "nova frontera". Llavors esclaten les primeres revoltes, els musulmans són discriminats i massacrats. El 1884, Xina la proclama província i part inalienable del seu territori.

Des de llavors els uigurs viuen entre revoltes i repressió. El 1949, el poder comunista comença a "diluir" els autòctons a base de migracions massives. Actualment a la província autònoma de Xinjiang Uigur només hi ha 47% de Uigurs, quan el 1950 eren el 80%.

"Colonialisme interior", combinat amb un control brutal de les activitats polítiques, econòmiques, religioses i culturals va comportar que el 1997, a Yining, degut a la detenció de trenta dignataris religiosos a la vigília del Ramadà provoquessin les primeres manifestacions de joves Uigurs.

Des de llavors, la repressió no s’atura, el 2009, en els disturbis a Urumqi van morir oficialment 200 persones. El 2013, hi va haver atacs suïcides uigurs a la ciutat prohibida de Pequín i a estacions de tren...

Ser Uigur significa viure sota un estat de setge: controls policials abusius, milers de càmeres als carrers, implantació de xips i la cultura i l’idioma prohibits sistemàticament, un dels més antics d’Àsia central.

La repressió ha pres la forma d’internament massiu: dels 11.000.000 de Uigurs, s’estima que un 1.000.000 està en "camps d’aprenentatge" o en "centres reeducatius".

Les reeducacions són un mètode de rentat de cervell basat en la propaganda que el règim comunista posà en marxa durant la revolució cultural de Mao: autocrítica, cants patriòtics, discursos a la glòria del líder Xi Jinping, i el repudi de la cultura Uigur. Intel·lectuals, esportistes i actors econòmics són jutjats en el millor dels casos, o en el pitjor "desapareixen".

Les denúncies es multipliquen però el govern xinès no afluixarà la repressió en una regió altament estratègica, la de les noves rutes de la seda.

EL CONVIDAT

J. CASTEX. MONSIEUR DÉCONFINEMENT

Alcalde de Prades de Conflent. Conseller del Consell Regional Languedoc-Roussillon, i dels Pirineus Catalans. Participant en l’acte d’alcaldes catalans de Catalunya Nord. Amfitrió de la Universitat Catalana d’Estiu. Signa en protesta contra la violència policial a Catalunya l’1 d’octubre. Parla català i coneix la seva cultura. No se li imputen per ara, robatoris, malversacions, violacions ni assassinats en massa.

Vist el currículum d’aquests senyor, recentment nomenat Primer Ministre Francès, hi ha dues opcions: O Catalunya passa sencera a formar part de Catalunya Nord, o Jean Castex baixa fins el Principat, l’anomenem President de la Generalitat i ens porta les coses dels catalans des de l’Élysée.

És de dretes. Ho sabem perquè ho confessa ell mateix (aquí ni els de VOX es consideren de dretes) però qui no és de dretes en la política catalana?

Ha canviat de partit una vegada. D’acord però quantes vegades han canviat els membres de l’antiga Convergència i Unió i diuen que són i senten el mateix?

Té una calba incipient i irremeiable, entesos, però quantes perruques no intenten ocultar les vergonyes de la política catalana?

I és francès, sí, cal reconèixer-ho, però qui es fixa a hores d’ara en aquests petits detalls si l’únic que volem és que ens deixin sortir a passejar sense la màscara i un policia al costat?

